

[Skovmand.]

le, først og fremmest dem med små straffe. En dansker, der har fået f. eks. 6 måneders fængsel, vil normalt aldrig komme til Vridsløselille. Det vil derimod en udlænding med en tilsvarende fængselsstraf.

Samtidig opstår der i stigende grad et modsætningsforhold mellem de danske og de udenlandske fanger, dels på grund af sprogvanskelighederne, dels på grund af den overbelægning, som den store tilgang af udenlandske fanger har medført.

Justitsministeren (*K. Axel Nielsen*): Som det sikkert er spørgeren bekendt, er jeg meget positivt indstillet over for de mange bestræbelser, der udfoldes for at skabe så rimelige forhold for de indsatte i vore fængsler, som det nu engang er muligt inden for de grænser, der fastsættes af hensyn til formålet med frihedsberøvelsen samt af vore økonomiske ressourcer. Det gælder, hvad enten det drejer sig om danske eller om udenlandske statsborgere.

Til anbringelse af mandlige domfældte, der skal afsone fængselsstraf, råder fængselsvæsenet over to store lukkede anstalter, nemlig statsfængslet i Vridsløselille og statsfængslet i Nyborg, og så et antal mere eller mindre åbne anstalter. Ved afgørelsen af, om en domfældt skal anbringes i åben eller lukket anstalt, lægges der efter de gældende retningslinjer vægt på bl. a. den pågældendes farlighed, hans evne til at tilpasse sig forholdene i den åbne anstalt med dennes større frihed og større fællesskab, risikoen for uheldig indflydelse på medindsatte, afsoningstidens længde og risikoen for undvigelse.

For udlændinges vedkommende vil netop hensynet til undvigelsesrisikoen normalt føre til, at vedkommende anbringes i lukket anstalt. Forholdet er jo det, at de allerfleste udlændinge må påregne at blive udvist af landet efter endt afsoning. For at sikre, at de pågældende ikke unddrager sig denne udvisning, er det nødvendigt med anbringelse i lukket anstalt.

Falder afgørelsen af udvisningsspørgsmålet imidlertid ud til, at den pågældende får lov til at blive her i landet, vil spørgsmålet om overførsel til åben anstalt blive afgjort efter ganske de samme regler, som gælder for danske indsatte.

Ved fordelingen mellem de to lukkede anstalter lægges bl. a. vægt på domfældtes alder, således at yngre indsatte fortrinsvis anbringes i Nyborg, medens det noget ældre belæg går til Vridsløselille. Disse retningslinjer har også tidligere været fulgt, for så vidt angår udenlandske statsborgere, men i den senere tid har man fulgt den praksis at anbringe alle udenlandske statsborgere i statsfængslet i Vridsløselille. Når man ændrede praksis, skyldtes det, at man netop derved får bedre mulighed for at klare nogle af de mange problemer, der er en følge af, at de pågældende er udenlandske statsborgere. Sprogvanskelighederne er vel et af de allerstørste problemer, og for at løse dette er man for nogen tid siden begyndt med sprogundervisning af en stor gruppe af personalet i Vridsløselille. Problemerne har i øvrigt været gennemdrøftet i et særligt udvalg i statsfængslet, og bl. a. på grundlag af indstilling fra dette udvalg er der dels gennemført, dels planlagt en række forbedringer netop for udlændinge.

Jeg kan således nævne, at man er i gang med at oversætte reglementer o. lign. til hovedsprogene og for tiden undersøger muligheden for at tilvejebringe en udbygning af den udenlandske bogsamling og en udvidet adgang til udenlandske dagblade samt indkøb af transistorradioer med tilstrækkelig kapacitet til, at i hvert fald en del af de pågældende kan modtage deres hjemlands radioprogrammer. Der tages også på forskellig måde hensyn til de pågældendes særlige kostvaner. Man tilstræber endvidere som hidtil at sørge for i videst muligt omfang at tilgodese de indsatte ønsker med hensyn til at dyrke deres forskellige religioner under opholdet i anstalten.

Jeg kan også oplyse, at de udenlandske statsborgere i Vridsløselille er samlet i en